

MIÉRT TÉRJEK MEG?

A LEGNAGYOBB KÉPMUTATÓK AZ EGYHÁZBAN VANNAK.

Akik nem akarják elfogadni a keresztyénséget, azok gyakran azt a kifogást hozzák fel, hogy az egyházban mindig is sok képmutató volt. Szeretnek a Krisztus nevében elkövetett rémtettekre hivatkozni - a spanyol inkvizícióra, a boszorkányperekre és más borzalmas dolgokra.

Korunkban is lehet olyan igehirdetőkre, előljárókra, gyülekezeti vezetőkre hivatkozni, akikről kiderült, hogy alkoholisták, házasságtörők, vagy egyéb okból nem úgy élnek, ahogyan hitük szerint kellene. Az ilyen cselekedetek miatt mondják sokan: „Ha ez a keresztyénség, akkor én nem kérek belőle.”

El kell ismernünk, hogy előfordult képmutatás az egyház berkeiben, és ma sem vagyunk mentesek a képmutatóktól. A képmutató egyfajta színész, aki álarcot visel. Mást mond, mint amit tesz.

Viszont nem minden keresztyén képmutató csak azért, mert az egyházban vannak képmutatók. Az egyházban jelenlevő képmutatás minden egyes példája mellé odaállíthatunk egy-egy ellenpéldát - olyan embereket, akik Jézus Krisztus tanítása szerint élnek.

Fontos, hogy ne keverjük össze a képmutatást a bűnnel. Minden keresztyén bűnös, de nem minden keresztyén képmutató. Van egy olyan téves felfogás, mely szerint az a keresztyén, aki azt állítja, hogy nem vétkezik, az igazság azonban az, hogy ha valaki keresztyénnek vallja magát, ezzel elismeri, hogy bűnös (1János 1:5-2:2).

Minden hívő - az egyházi vezetőket is beleértve – esendő emberi lény, aki mindenféle bűnre hajlamos. Ha valaki nem tökéletes, az még nem jelenti azt, hogy csaló. A kettő között különbséget kell tennünk. A hívők bukásai miatt az igazság nem veszti érvényét.

Jézus Krisztus nagyon kemény szavakkal illette azokat, akik a képmutatás bűnét követték el, különösen korának vallási vezetőit. Határozottan elítélte őket.

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidóhitre térítsetek, és ha ez megtörtént, a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.” (Máté 23:15)

Lehetnek és vannak is olyan emberek, akik helytelen okokból vállalnak szolgálatot, vagy hitéletükben kompromisszumokat kötnek. Amikor ezt teszik, helytelen dolgot művelnek, és a Biblia világosan elítéli ezt.

A keresztyénség nem azon áll vagy bukik, hogy a történelem folyamán hogyan éltek a keresztyének, vagy hogyan élnek ma. A keresztyénség Jézus személyén áll vagy bukik, és Jézus nem volt képmutató. Tanításával összhangban élt, és élete végén felszólította azokat, akik több mint három évig éjjel-nappal vele voltak, hogy mutassanak rá az életében bármilyen képmutatásra.

Tanítványai hallgattak, mert nem volt ilyesmi az életében. Ne próbáljuk azzal elvenni a keresztyén hit érvényét, hogy a keresztyénség nevében elkövetett rémtettekre mutogatunk, hiszen a keresztyénség alapja Jézus.

A hitetlen ember nem mentegetőzhet azzal, hogy rá tud mutatni egyesekre, akik nem azok, akiknek vallják magukat. A képmutató keresztyéneknek nem mentség az, hogy nem tökéletesek, mert a képmutatásnak rettenetes következményei vannak.

Vegyünk egy példát arra, hogy milyen érvelés rejlik e kérdés mögött. Mondjuk, hogy egy nagy autógyár igazgatója mindig reklámozza a termékeit. Barátai között azt híreszteli, hogy a gyár egyik típusa az ország legjobb autója, és csakis ilyen autót kellene használnunk.

Sok autós újság és vásárló is igazat ad neki bizonyos dolgokban. De amikor találkozunk vele, kiderül, hogy a konkurencia legújabb modelljével jár! (Talán ez a szín jobban tetszik neki.)

Micsoda képmutatás! - mondanánk erre. Ha elhinné az autójáról mindazt, amit mondott - pedig ő aztán tudhatja! -, akkor azt az autót használná. Ez valószínűleg így van. Képmutatása azonban *nem* zárja ki azt, hogy kocsijuk esetleg valóban az ország legjobb autója.

Ugyanez vonatkozik a keresztyénségre. Talán sokan mondják, hogy igaz, mégsem élnek ennek megfelelően. Ez azonban nem feltétlenül jelenti azt, hogy a keresztyénség nem igaz.